

Cơn Uất Hạ Lào

Mũ Đỏ Bùi Đức Lạc

<http://members.tripod.com/~doanket/quansu/conuathl.html>

Lời Tòa Soan:

Trung Tá Bùi Đức Lạc là Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 1 Pháo Binh Dù trấn đóng tại Căn Cứ A Lưới (Bản Đông) cùng với BCH/LĐ 1 Dù và LĐ 1 Thiết Kỵ trong cuộc hành quân Lam Sơn 719 tại Hạ Lào. Cho tới nay, ông là sĩ quan Dù cao cấp nhất đã chính thức lên tiếng về trận đánh lịch sử này.

Chúng tôi chân thành cảm tạ tác giả đã gửi bài cộng tác và ước mong sẽ nhận được thêm nhiều tài liệu có giá trị quân sử khác trong tương lai. Trân trọng.

Kính dâng linh hồn các bạn quý mến Hiền, Phan. Các em thương mến Thọ, Hạnh, Chương, Dương, Quân, Côn, Thu, Thúc, Quang, Đại, Bình, Bân, Lữ, Khê và các chiến hữu vô danh.

Nếu Sư Đoàn Nhảy Dù quân số tổn thất 99%.

Nếu Sư Đoàn Thủy Quân Lục Chiến phải bỏ xung 90%.

Nếu Sư Đoàn 1 Bộ Binh phải tái lập.

Nếu Liên Đoàn 1 Biệt Động Quân bị xóa tên.

Thì trận Lam Sơn 719 tức trận Hạ Lào chúng ta vẫn thắng, chúng tôi khẳng định như vậy. Và thêm một lần nữa đoạn quyết rằng Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã thắng Trận Hạ Lào. Bài này tôi viết từ năm 1973, tôi có ý định tặng nhà văn Chu Tử, người mà tôi quý mến; nhưng không may tôi phải nhập viện khẩn cấp do đó tài liệu bị thất lạc; hôm nay 11-11-1987 còn ít tháng nữa là tròn 17 năm kỷ niệm trận Hạ Lào, nên tôi viết lại một tài liệu gọi là góp phần chính xác cho Quân Sử của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

Nói đến trận Hạ Lào cả trăm người đều nói chúng ta tức QLVNCH đã thua; cái lý luận buông thả này 17 năm nay ai cũng chấp nhận là đúng; rập theo khuôn mẫu các báo ngoại quốc, báo chí Sài Gòn từ phóng viên chiến trường, cho đến những cây viết phóng sự theo tưởng tượng và thêu dệt để đầu độc độc giả, cho đến cả những người tham dự trận Hạ Lào cũng cứ yên trí rằng mình thua trận thật; vì bạn bè chết nhiều quá, trận chiến kinh hoàng quá đó là một sự thật hiển nhiên. Đau đớn thay những người viết về trận Hạ Lào ngoài tác giả viết cuốn "Tứ Thủ Đồi 30" là có tham dự trận Hạ Lào, hầu như không còn ai đã ở lại một vài ngày với anh em chiến sĩ, đếm PHÁO của địch quân để biết rõ cường độ của pháo địch xung mãnh đến mức nào, khi thấy chiến trận khốc liệt máy bay rớt liên hồi, mỗi ngày chết và bị thương hàng trăm người; họ liền đứng ở ngoài một bóng mát nào đó hay ở một phòng máy lạnh nào đó viết phóng sự chiến trường. Vì vậy những loạt bài viết về Hạ Lào toàn đua nhau thêu dệt tưởng tượng, vì đây là trận đánh ngoài sức tưởng tượng của họ, nên họ đã tưởng tượng sai; không có một trận địa nào từ cổ chí kim, với khoảng hai ngàn mét vuông mà gần hai tháng trời mỗi ngày phải đón nhận hai ngàn trái đạn pháo đủ loại, có những ngày được ăn phụ trội lên tới ba hoặc bốn ngàn trái, đó là những ngày chúng quyết tâm tiêu diệt căn cứ 30 và những ngày chúng quyết tâm tiêu diệt căn cứ 31, với một thời gian dài như vậy, với cường độ pháo mãnh liệt như vậy, chắc hẳn những người trong hai ngàn mét vuông này nếu không bầm dập thì cũng phải điên loạn, ấy vậy mà chúng tôi vẫn đứng vững, chỉ ít ngày sau khi rút quân ra khỏi vùng lửa đạn Hạ Lào chúng tôi một Lữ Đoàn Nhảy Dù Việt Nam đã từ phi trường Đông Hà đáp xuống phi trường Pleiku vào thẳng căn cứ hỏa lực số 6 quần thảo với một Sư Đoàn chính qui CSViệt Nam, chúng tôi lại thêm một lần thắng vẻ vang,

nếu như chúng tôi thua tại Hạ Lào, làm sao chúng tôi còn khả năng chiến thắng như vậy, chiến tích của LĐ2ND Việt Nam tại mặt trận này đã chứng minh hùng hồn những điều khẳng định trên (tôi sẽ viết trận chiến CCHL số 6 khi thuận tiện).

Đề tài Hạ Lào quá hấp dẫn với người đọc, nó quá nóng bỏng viết ra rất dễ câu khách, nên báo chí của ta đành tham chiếu tài liệu ngoại quốc để viết, trong khi chính những phóng viên ngoại quốc cũng chưa chắc đã biết Hạ Lào dài ngắn ra sao, viết thêm thắt cho bài báo hấp dẫn, dễ dàng nhất là tô đậm thêm nét đau thương cho QLVNCH ; vì vậy chúng tôi trở thành tứ bề thọ địch, ngay trên hậu phương "Thủ Đô" của mình. Trận Hạ Lào không đơn vị nào có Cố Vấn theo, kể cả những đơn vị còn nằm tại Khe Sanh hay Lao Bảo, ngoại trừ các bộ tư lệnh từ Sư Đoàn trở lên nằm tại Khe Sanh, và đương nhiên không có phóng viên ngoại quốc nào dám ở lại trận địa, ngoại trừ một số tháp tùng theo các máy bay trực thăng bay trên vùng trời Hạ Lào, vậy mà các phóng viên của ta cứ tin vào các tài liệu ngoại quốc ; tài vọng ngoại như vậy hỏi sao mà Hạ Lào chẳng thua; hãy hỏi thêm một tin nữa của người ngoại quốc là: chúng ta hãy hỏi bất cứ một công dân Hoa Kỳ nào có để ý đến tình hình chiến sự Mậu Thân thì một trăm người được hỏi đều nói chúng ta đã thảm bại trận Mậu Thân, bằng chứng là Cộng quân đã có đủ sức mạnh đánh bại quân phòng thủ chọc thủng phòng tuyến để đánh thẳng vào các thành phố, kể cả Thủ Đô của chúng ta.

Máu của chúng tôi đã đổ tại đất đai miền nam của vương quốc Lào, thịt xương của bạn bè chúng tôi không vun trồng cho màu mỡ quê mẹ mà lại làm tươi tốt cho đồng cỏ xứ người, đó chính là niềm đau xót cho những người lính chiến như chúng tôi; nhưng cái đau xót thấm thía, đau lâu dài hơn là khi Hạ Lào bị cơ quan truyền thông ngoại quốc che mờ bằng màn khói bại trận góm giếc khinh bỉ, cái giá xương máu này lại được tô son chuốt lục bởi các phóng viên Việt Nam bằng màu tang trắng thê lương ngay trên quê hương của chúng ta; ngẫm cho cùng cũng không trách họ được, trong thời gian trận chiến đang tiếp diễn tại Hạ Lào, nếu cứ đứng tại phi trường Khe Sanh sẽ thấy toàn là máy bay chở xác, chở thương binh của ta mặt mày biến sắc "vì đã là thương binh, trong lúc vết thương hành hạ, thì ai mặt cũng xanh mét, cũng biến sắc", máy bay chiếc lên chiếc xuống nhịp nhàng suốt ngày với nhiệm vụ tiếp tế, tải thương, tải xác ; không thấy có tù binh cũng như chiến lợi phẩm mang về tương xứng, thua là cái chắc, thông thường thì như vậy nhưng đây không phải là trận chiến bình thường.

Báo Chí Sài Gòn Đã Nói Gì?

thắng tới Pleiku, rồi từ đó vào thẳng Tân Cảnh, Kontum, trực thăng vận vào căn cứ Hòa Lực số 6, để LĐ2ND dưới quyền chỉ huy của Đại Tá Trần Quốc Lịch gồm TĐ5BBND, TĐ6BBND, TĐ11BBND, TĐ2PBND, ĐĐ2QYND, ĐĐ2CBND, ĐĐ2TSND quần thảo với một sư đoàn chánh qui của Cộng Sản Bắc Việt Nam. Nên khi về tới Sài Gòn lật chồng báo cũ ra coi, để xem báo Việt Nam nói gì về Hạ Lào, tôi không khỏi giật mình với những tit lớn như thế này : Địch quân không dùng quân số đông để áp đảo QLVNCH mà chúng đã dùng hỏa lực của Pháo Binh để áp đảo QLVNCH ; Hạ Lào không có cơ sở tiếp liệu của địch vì Hạ Lào là vùng rừng thưa ; Hạ Lào ở xa các chiến trường chính cho nên Hạ Lào không có các kho tàng của địch như tin tình báo ; QLVNCH đã mất hết tinh thần khi gặp phải địch quân có hỏa lực mạnh hơn.

Chúng Tôi Đã Gặp Những Gì Ở Hạ Lào?

Tôi muốn viết thật xác thực những gì mắt Thấy tai nghe không màu mè để chúng ta để định giá trận đánh đẫm máu này. Những người tham dự trận đánh Hạ Lào từ đầu cho đến cuối có rất đông tại ngoại quốc, có 4 sĩ quan sau này là cấp Tá dưới quyền trực tiếp của tôi đang ở Hoa Kỳ,

2 trong 4 người đang có mặt ở thị trấn San Jose. Khu vực hành quân quả thật có nhiều chỗ rừng thưa, không những vậy còn có nhiều chỗ đồi trọc, nhưng khu vực hành quân của Liên Đoàn Đặc Nhiệm gồm 3 Trung Đoàn Thiết Giáp và Lữ Đoàn 1 Nhảy Dù lại là vùng rừng rậm, có đôi chỗ trống trải vì khai quang để làm rẫy, hoặc dấu vết làng mạc cũ, xen lẫn một ít đồi trọc, nhưng chỉ trọc trên đỉnh đồi chu vi khoảng 500m trở lại mà thôi.

Ngày N trừ 1 chúng tôi được sử dụng máy bay quan sát của Hoa Kỳ (suốt cuộc hành quân không có máy bay quan sát của Việt Nam, nhưng những người điều khiển tuyến hay các quan sát viên phi cơ đều là người Việt Nam, hoa tiêu chính vẫn là người Hoa Kỳ, lúc này đài BBC và đài VOA đã loan tin thật rõ ràng từ 2 ngày trước hoặc sớm hơn nữa, là QLVNCH sẽ sử dụng các đơn vị Tổng Trừ Bị và SĐ1BB tấn công sang miền nam của vương quốc Lào, vậy mà trước khi thi hành nhiệm vụ quan sát chúng tôi vẫn nhận được lệnh cố gắng tránh đừng để địch quân biết là chúng ta sắp sửa hành quân vào Hạ Lào) vừa vào vùng trách nhiệm, tôi thật ngạc nhiên, vì nó ngoài sự ước đoán của chúng tôi, đường đất mới màu ngà ngà chẳng chịt, nhưng không có trên bản đồ địa hình (bên phía Khe Sanh, Lao Bảo của Việt Nam đường đất màu đỏ) bụi bay mù mịt chúng tôi có đoàn xe đang sử dụng, tôi đếm được 6 đám bụi lớn không kể những đám bụi nhỏ (một hoặc hai xe) nhưng khi máy bay đến nơi thì tất cả đã chui vào lùm cây mất hút không để lại dấu vết, bay đến Tchépon tôi thấy một cây cầu bắc ngang sông Tchépon, cây cầu này nối liền hai khúc đường mới không có trên bản đồ, tôi muốn xuống thấp quan sát cây cầu nhưng bị pilot từ chối, vì cây cầu có nhiều điểm khả nghi, nên tôi nhấn mạnh lại một lần nữa là tôi muốn quan sát cây cầu này, Đại Úy pilot thở dài xong chịu ý tôi, nhưng nhắc tôi là chỉ một lần mà thôi, khi máy bay xuống thấp khoảng 1000 bộ (khoảng cao độ quen thuộc với chúng tôi, chiều cao của các anh em Mũ Đỏ sẵn sàng - GO) tôi thấy rõ không phải là cây cầu mà là đoàn xe đang băng qua sông, khi thấy máy bay đoàn xe xích lại gần sát nhau và tắt máy bất động trên cao nhìn xuống nếu không tinh thì đúng là một cây cầu đúc. Sau này chúng tôi mới được biết là chúng cho đắp đập đá ngầm cách mặt nước nửa thước để xe có thể băng qua sông (chúng nghiên cứu những nơi nước chảy chậm mới làm đập này), vì nếu làm nổi sẽ bị máy bay oanh tạc ngay. Sau này tình báo của ta biết được chúng kiến trúc đập đá ngầm bằng cách lợi dụng khi có Bộ Đội di chuyển qua đó, chẳng hạn một Trung Đoàn chỉ cần mỗi người vác một cục đá nặng trên 5 kilo khi băng qua sông vất xuống đó thứ tự, từ bờ bên này sang bờ bên kia là chúng có một đập đá ngầm tương tự, tại vùng này cũng như dọc theo đường mòn Hồ Chí Minh không có sông sâu.

Ngày N ngày khởi đầu cuộc Hành Quân, theo lệnh mệnh của Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa, khoảng 800G được đài phát thanh Quốc Gia từ Sài Gòn chuyển đi, trên làn sóng thường lệ nguyên văn như sau : "Giờ phút này tôi cho lệnh QLVNCH tấn công qua phần đất phía nam của vương quốc Lào....." vừa nghe xong câu này chúng tôi tắt máy radio, băng qua con suối nhỏ làm ranh giới Lào-Việt, con suối này dù nhỏ có thể bước qua nhưng lại rất dễ nhận diện, vì bên phần đất của Việt Nam thì đất đỏ nếu là mùa mưa thì đất dính giầy, còn bên

phần đất của Lào thì đất sỏi dù có mưa đất cũng không dính giầy. Không một dấu vết địch quân tại biên giới, nhưng vào sâu khoảng 2 cây số cánh quân đi đầu của TĐ8BBND chạm địch nặng, nhưng 1500G của ngày N cộng 1 chúng tôi cũng đã tới điểm đóng quân Ban Dong để thiết lập căn cứ hỏa lực mang tên A Lưỡi, vừa bước chân vào vị trí đóng quân tôi ngại ngùng vì thấy điểm địa hình của địch, tôi vừa trình bày việc này với Đại Tá Lê Quang Lưỡng, Lữ Đoàn Trưởng Lữ Đoàn 1 Nhảy Dù xong, thì địch dàn chào đầy hào hứng, bằng những loạt pháo hỏa tiễn 122 ly và 107 ly, dàn phóng hỏa tiễn được gắn trên xe chạy bằng xích mỗi dàn phóng có từ 5 cho đến 7 nòng, lần đầu tiên trong đời chúng tôi các chiến binh Mũ Đỏ được thưởng thức cả trăm trái Hỏa Tiễn TOT (time on target), mà mỗi lần tới trên 100 trái thật hào hứng, Đ/T Lưỡng bị thương ngay lần pháo này, đến 1900G Lữ Đoàn nhận được báo cáo tổng quát như sau.

TĐ8BBND do Trung Tá Văn bá Ninh Tiểu đoàn Trưởng, Thiếu Tá Trần hữu Phú Tiểu đoàn Phó (T/T Phú thay thế T/T Đào thiện Tuyển ngày N trừ 1 bị thương vì máy bay Mỹ đánh lầm vào Bộ chỉ huy tại Lao Bảo do một phi vụ skypot, trong lúc đơn vị đang chuẩn bị tại vùng tập trung để xuất quân vào Hạ Lào) báo cáo khám phá một kho chứa chừng 2,000. xe đạp mới tinh, một cơ xưởng sửa chữa xe đạp và vào khoảng 1,000. xe đạp cũ còn sử dụng được, một kho nhiên liệu khoảng 50 thùng phuy nhớt và 100 thùng phuy dầu cặn (khác dầu cặn của ta) và xác nhận đã đụng độ với một trung đoàn thuộc Sư Đoàn 320 Bắc Việt Nam, sau khi đã khai thác các tử thi của địch và tù binh.

TĐ1BBND do Thiếu Tá Nguyễn văn Phan Tiểu đoàn Trưởng, Thiếu Tá Nguyễn quang Sáng Tiểu đoàn Phó khám phá một kho quân trang và xác nhận đụng độ với một Trung Đoàn của Sư Đoàn 306 Bắc Việt Nam, sau khi đã khai thác các tử thi của địch và tù binh.

TĐ9BBND do Trung Tá Nguyễn văn Trí Tiểu đoàn Trưởng, Thiếu Tá Võ thanh Đồng Tiểu đoàn Phó báo cáo gặp một trung tâm huấn luyện rất quy mô trong khu rừng già nhưng không rõ danh tính.

Thưa quý vị đó chỉ là ngày N cộng 1 mà các biến cố dồn dập như vậy, còn các ngày sau liên tiếp khám phá ra rất nhiều kho tàng, đủ các loại quân dụng và đạn dược, các kho quân trang quân dụng đều mới toanh, các kho y dược nhãn hiệu sản xuất từ các nước trong khối Cộng Sản. Cũng như TĐ1BBND sau đó khám phá thấy một kho thực phẩm các loại đồ hộp của Nga và Trung Cộng, phòng 2 BTL/HQ xác nhận chưa gặp tại khắp các chiến trường miền Nam Việt Nam bao giờ.

Những ngày mới vào vùng hành quân, các trận đụng độ ác liệt của ta và địch chưa diễn ra cho nên các pass B52 được đánh hằng ngày theo tiên liệu vào những vùng nghi ngờ có kho tàng hay nơi đồn trú quân của địch, thường là những đường thông thủy, vậy mà không ngày nào là không trúng kho đạn hay kho nhiên liệu, xác định được rõ ràng do quan sát được những đám nổ phụ, hay những cột khói cháy liên tục ngày đêm, đặc biệt kho xăng dưới chân núi 500m cháy liên tục 2 ngày 2 đêm. Xin kể một chuyện vui cười tại Hạ Lào là : Căn cứ A Lưỡi (Ban Dong) lúc Đại Tá Lê quang Lưỡng và tôi đang đứng quan sát trên nóc TOC (tactical operation center) của Lữ Đoàn, trong lúc các dàn phóng hỏa tiễn của địch đang pháo vào căn cứ, chúng tôi quan sát và nhận diện được một vị trí dàn phóng hỏa tiễn năm nòng 122 ly, ĐT/LĐT cho lệnh tôi xin phi cơ oanh tạc vào điểm này (lúc này chúng tôi sử dụng hỏa lực của Hoa Kỳ rất dễ dàng luôn luôn họ ưu tiên hỏa lực cho trung tâm phối hợp hỏa lực của LĐ1ND, tại sao như vậy chúng tôi xin nói ở bài khác) nên ttrung tâm phối hợp hỏa lực xin phản pháo bằng không quân qua sĩ quan không trợ, tọa độ như sau : từ điểm Alpha về phải.5 xuống 5.(-) nhưng sĩ quan không trợ lại chuyển lầm là từ điểm Alpha về phải.5 lên 5.(+) như vậy tọa độ chuyển đi sai 10 cây số, vì là vùng không có quân bạn, cho nên không ai chú ý để clear kỹ càng, khi máy bay lên vùng oanh tạc vào mục tiêu, ĐT/LĐT và tôi thấy sai nhưng cùng lúc đó một đám cháy lớn của kho nhiên liệu phát ra, tại mục tiêu đang oanh tạc, đám cháy này cháy lâu một ngày một đêm, tôi muốn dẫn chứng là kho tàng của chúng đầy dẫy trong vùng, thay vì xin phản pháo lại thành xin tiêu hủy kho tàng địch quân, đó cũng chính là một mục tiêu của cuộc hành quân, cùng lúc đó hỏa tiễn lại pháo dồn dập vào căn cứ tại điểm mà trung tâm phối hợp hỏa lực đã xin, vì chính ĐT/LĐT đã nghe đơn xin phản pháo của trung tâm phối hợp hỏa lực nên ông đích thân check lại mới biết sĩ quan không trợ lầm lẫn như trên; Ngoài ra chúng

còn có hệ thống dẫn dầu bằng ống dẫn đường kính khoảng 40cm tất cả hệ thống này đều bị bộ binh phá hủy và các pass B52 phá vỡ đã bốc cháy hằng ngày, về nhân mạng địch tổn thất vì giao tranh với ta chỉ một phần, phần nhiều là do B52 tiêu diệt, có pass B52 đã giết cả Trung Đoàn địch quân, những thiệt hại của địch quân do B52 oanh tạc đa phần đều có kiểm chứng bằng bộ binh hay bằng quan sát.

Sau này trận chiến càng ngày càng khốc liệt, chúng tung quân đông để dùng biển người đè bẹp chúng ta, chẳng hạn như cánh quân TĐ8BBND và hai Trung Đoàn Thiết giáp, chúng cho đổi đầu bằng SĐ320 và các Trung Đoàn chiến xa của chúng mà theo tin tức tình báo thì có chiến xa T54, cánh quân TĐ1BBND sau này tăng cường thêm TĐ7BBND do Thiếu Tá Lê Minh Ngọc Tiểu đoàn Trưởng, Thiếu Tá Trần Đăng Khôi Tiểu đoàn Phó và một Trung Đoàn Thiết Giáp, chúng cho đổi đầu bằng SĐ 306 và các đơn vị thuộc các trung tâm dưỡng quân tại Hạ Lào, tại cánh quân này ĐT/LĐT/LĐ1ND đã phải xử dụng B52 yểm trợ gần như máy bay chiến thuật, loạt bom của B52 có khi chỉ cách lính gác gác của các đơn vị ta dưới 500m.

Căn cứ 31 thất thủ, trong căn cứ gồm BCH/LĐ3ND, BCH/TĐ3BBND, BCH/TĐ3PBND, Pháo Đội B3 ND, tổng cộng quân số không trên 300 quân nhân, đây là một tin buồn nhất cho chúng tôi từ trước đến nay. Ngay ngày hôm sau Thiếu Tá Trần Hữu Phú dẫn 2ĐĐ/TĐ8BBND tung thiết hai Chi Đoàn Thiết Giáp tiến về căn cứ 31, khi còn cách căn cứ khoảng trên 2Km, đơn vị bị phục kích bởi một trung đoàn địch có chiến xa yểm trợ, vì thuyết trình viên của Phòng 2 BTL/QĐI/HQ cho biết là địch có chiến xa T54, nên thiết giáp của ta tránh đụng độ với địch, thực ra địch chỉ có PT76 trong trận này, vì vậy đơn vị này tưởng chừng như sắp sửa bị tràn ngập, Pháo Binh của ta can thiệp cấp thời dưới cơn mưa pháo của địch tại vị trí Pháo Đội, các pháo đội của ta nhất là PĐA44PB do Đại Úy Trần Văn Vẹn chỉ huy và PĐA1ND do Đại Úy Đinh Thành Tấn chỉ huy tỏ ra rất can trường các loạt đạn nổ mạnh chính xác chỉ cách quân bạn khoảng 50m nhờ vậy địch quân nhả dần ra, trong lúc Pháo Binh đang yểm trợ thì hai pass B52 kẹp sát hai bên đường, sau đó chiến trường hoàn toàn im lặng, hai ĐĐ/TĐ8BBND bung ra lục soát thấy xác giặc chết không toàn thân, xương thịt bầy nhầy vương vãi khắp nơi, ước lượng khoảng chừng 800 địch quân chết hai bên đường do B52 làm thịt, lấy kinh nghiệm này Đại Tá Lê Quang Lượng đã áp dụng cho chiến trường An Lộc.

Mục Đích Của Chúng Ta Vào Hạ Lào

Chúng ta vào Hạ Lào không phải để chiếm đất, càng không phải là để đuổi địch ra khỏi vùng này, cũng như không phải là để tiêu diệt địch quân trong vùng mục tiêu, mục đích của chúng ta mình định rõ ràng trong lệnh hành quân là PHÁ VỠ CÁC KHO TÀNG CỦA ĐỊCH, TRIỆT HẠ CÁC CƠ SỞ TIẾP VẬN CỦA ĐỊCH, chúng ta QLVNCH đã hoàn thành sứ mệnh này.

Phản Ứng Của Địch

Phản ứng của địch thật vô cùng mãnh liệt, nhưng là một chiến binh của QLVNCH chúng tôi luôn luôn chấp nhận phản ứng này ở bất cứ một trang huống nào, nói chung chúng tôi chấp nhận mọi tổn thất miễn sao đạt được mục tiêu của các Bộ Tư Lệnh Chiến Trường đã đề ra. Khi địch quân nhận ra rằng cơ sở tiếp vận của chúng bị phá tan tành, chúng hoảng hốt, nhưng chúng muốn cho thế giới thấy rằng chúng vẫn mạnh, và để chứng minh rằng cuộc chiến Hạ Lào không ảnh hưởng đến lực lượng của chúng; Chúng dùng một Sư Đoàn chính qui đã được ém sẵn tại Kontum tấn công một tiền đồn của ta tại Tân Cảnh, chúng điều động một Trung Đoàn để dứt điểm căn cứ số 6 nơi đóng quân của một BCH Tiểu đoàn Bộ Binh và một Đại Đội tác chiến, một Trung Đoàn chúng chặn đường tiếp viện, một Trung Đoàn trừ bị. Quả nhiên kế hoạch của chúng thành công ngay vì các đài phát thanh chuyên đàm sau lưng chúng ta, lại rầm rộ loan tin, "Cộng Sản Việt Nam vẫn còn đầy đủ khả năng tiếp vận để tấn công QLVNCH, vì trận Hạ Lào không gây khó khăn cho chúng về tiếp vận, nên Cộng Sản Việt Nam đã mở ngay mặt trận mới tại Tây Nguyên Việt Nam". Nếu Hạ Lào thật sự không làm chúng tổn thương thì chúng đã đánh ngay nhiều nơi, nhất là Huế và Đà Nẵng hoàn toàn bỏ ngỏ khi các đơn vị của SĐ1BB tấn công sang Nam Lào. Tướng lãnh của chúng chỉ cần khôn khéo một chút khi biết trước chúng ta sẽ tấn công qua Hạ Lào, theo tôi thì có lẽ chúng biết trước hàng tháng vì mốc địa hình tại Hạ Lào đã có vẽ cũ, tù binh của đơn vị đặc công SĐ320 quê tại Nam Điền, Xuân Trường, Hà

Nam Ninh khai rằng chúng đã đóng quân tại Hạ Lào để chờ ta trước đó hai tuần, vậy mà chúng không điều động một đơn vị cấp Trung Đoàn đóng chốt dọc theo quốc lộ từ Cam Lộ-Phước Lâm cho đến Khe Sanh, nếu cần kéo dài cho đến Lao Bảo, giết sập cầu Đá Bạc, thì một đơn vị tinh nhuệ có kinh nghiệm diệt chốt, có phi pháo yểm trợ dồi dào may ra một hai tuần lễ mới làm xong, còn nếu không thì cho đoàn quân vào xong khóa đường, đơn vị hành quân sẽ vất vả biết chừng nào, khi tái tiếp tế cũng như lúc rút ra Đông Hà, cũng may nếu không máu sẽ đổ thêm biết bao nhiêu.

Hệ Thống Bảo Mật Cho Hạ Lào

Coi như không có, vì các đài phát thanh bạn tìm mọi cách giết (chúng ta) QLVNCH, bằng cách loan tin nóng hổi là chúng ta sẽ tấn công qua Hạ Lào, trong lúc đó đơn vị tham chiến còn đang ở Sài Gòn, riêng đơn vị chúng tôi, ban 2 chưa được lãnh bản đồ, từ Tiểu đoàn Phó trở xuống tại phi trường Tân Sơn Nhất khi bước chân lên máy bay đều chỉ biết là đi Vùng I mà thôi, có người tán ra là đi hành quân tại DMZ, nhưng khi đến Đông Hà thì dân chúng đã biết là chúng tôi sẽ qua Hạ Lào từ ngày hôm trước, hỏi ra họ cho biết là anh em trong BTL hành quân cho biết như vậy, khi nghe được tin này tôi thật buồn, các cuộc hành quân phối hợp chúng tôi đều giữ kín, nhưng vẫn tiết lộ bằng nhiều ngã khác.

Mức Độ Tiếp Liệu Cho Hạ Lào

Mọi thứ tạm coi là chu đáo, nhưng một thứ quan trọng sanh tử thì lại lơ là. Buổi họp ngày N trừ 2 tức là ngày chúng tôi vừa đặt chân xuống phi trường Đông Hà, nhận lệnh họp hành quân; các Tiểu đoàn Trưởng Pháo Binh, các Lữ đoàn Trưởng, các Trưởng Phòng của BTL/SĐND, Tham Mưu Trưởng, Tư Lệnh Phó, Tư Lệnh SĐND được mời vào ngay phòng họp. Chúng tôi được BTL/HQ Lam Sơn 719 cho biết có nhiều đơn vị Thiết Giáp địch hiện diện trong vùng hành quân và nhất là chiến xa T54 được chế tạo tại Liên Xô có khả năng tác chiến mạnh hơn chiến xa của chúng ta đang có, nhìn sang các vị Trung Đoàn Trưởng Thiết Giáp tôi thấy sự lo ngại hiện rõ ràng trên mặt; Vì tình hình như vậy cho nên vị anh cả của chúng tôi xin được cấp phát mìn chống chiến xa (cho đến lúc đó QLVNCH chưa đụng độ với chiến xa địch bao giờ, trận Làng Vei giữa đường từ Khe Sanh cho tới Lao Bảo năm 1967 có chiến xa địch xuất hiện nhưng không đụng độ với chúng ta mà đụng độ với quân đội Hoa Kỳ). Thì được BTL/HQ trả lời có mìn chống chiến xa, nhưng còn ở kho đạn Đà Nẵng chúng tôi thở dài thắt ruột, sau đó vị anh cả của chúng tôi xin được cấp phát mìn chống chiến xa trước khi vào vùng hành quân, được hứa thuận, nhưng than ôi mãi tới khi căn cứ 31 bị pháo dữ dội, còn khoảng 1 tuần nữa là thất thủ mới được thả xuống căn cứ hai lưới mìn chống chiến xa; Lúc đó không ai còn có thể ra đặt mìn được nữa vì pháo liên tục, cũng như các loạt đạn của súng đại bác không giết làm cho ĐĐ3CBND đành bó tay, căn cứ A Lưới vừa thả xuống một lưới mìn chống chiến xa thì bị phát hỏa và phát nổ do các chùm hỏa tiễn 122ly của địch, vì chúng pháo quá nhiều nên không may có cái trúng; Cho nên khi căn cứ 31 bị thất thủ, chiến xa của địch không gặp một chướng ngại vật nào ngoại trừ sức người và hỏa lực cơ hữu của đơn vị phòng thủ, nếu có mìn chống chiến xa sớm, ngay từ lúc mới vào Hạ Lào thì căn cứ 31 chưa chắc đã phải chịu số phận hẩm hiu như vậy, có thể vẫn bị thất thủ nhưng địch phải trả giá cao hơn.

Tinh Thần Chiến Đấu Của Ta

Xin dẫn chứng để quý vị thấy từng khung cảnh một, tôi chỉ viết lại những gì thấy tường tận, còn những khung cảnh khác như nghe kể lại, hoặc nghe báo cáo trên hệ thống hành quân tôi không viết lại ở đoạn này.

TĐ2BBND, sau khi căn cứ 31 thất thủ, căn cứ 30 cứ điểm của TĐ2BBND do Trung Tá Trần kim Thạch Tiểu đoàn Trưởng và Thiếu Tá Lê văn Mạnh Tiểu đoàn Phó, cứ điểm này vào hệ thống chỉ huy của LĐ1ND, trong căn cứ 30 có pháo đội 105 ly là PĐC3ND Pháo Đội Trưởng Đại Uý Bành minh Trí, Và pháo đội 155 ly là PĐC44PB Pháo Đội Trưởng Đại Uý Trương duy Hy, hai Pháo đội này đương nhiên vào hệ thống chỉ huy của tôi, cũng dễ hiểu vì tôi là CHT/trung tâm phối hợp hỏa lực của LĐ1ND, hơn nữa lúc đó tại chiến trường Hạ Lào còn tôi là sĩ quan cấp Tá duy nhất của PBNĐ; mặc dầu trong căn cứ không quá 300 người vậy mà đã chống trả với 2 trung đoàn địch quân thuộc SĐ304 một trung đoàn chiến xa được yểm trợ bởi ít

nhất là 3 tiểu đoàn pháo binh + hỏa tiễn với mức độ tiếp tế đạn dược dư thừa vậy mà sau hai tuần lễ tấn công ngày đêm bằng mọi phương kế, có lúc dùng biển người và biển lửa chúng vào tới hàng rào phòng thủ thứ hai nhưng bị đẩy lui.

TĐ1BBND cánh quân B (Béta) chẳng gọi là Bravo, hay Bắc Bình mà lại gọi là Béta, tôi chẳng hiểu sao T/T Nguyễn quang Sáng lại muốn như vậy, sau khi tôi xử dụng Pháo Binh của Hoa Kỳ từ biên giới Lào - Việt Nam, phối hợp cả 8 inches và 175 ly, T/T Sáng đã dẫn quân tấn công cứ điểm của BTL/SĐ306CS Bắc Việt Nam, trận đánh tuyệt vời này đã giết tên Tư Lệnh SĐ306 là Thượng Tá Nguyễn xuân Rục lấy được đầy đủ gậy chỉ huy, bản đồ chỉ huy, máy chỉ huy liên lạc trong đó có một máy mà các đơn vị hành quân đều không rõ danh hiệu còn mới cấu cạnh đang liên lạc trực tiếp với BTMM tại Hà Nội, đặc lệnh truyền tin. Chính nhờ đặc lệnh truyền tin này mà chúng tôi đã biết trước được các cuộc điều quân của địch (mặc dầu địch biết chúng ta lấy được đặc lệnh truyền tin nhưng chúng vẫn không thay đổi, vì chúng không có phương tiện để phổ biến thay thế đặc lệnh truyền tin mới đến các đơn vị đang hành quân)

TĐ8BBND mặc dầu không tiến đến Tchépon như ý, nhưng đã làm cho SĐ320CS Việt Nam phải trả một giá quá đắt, cuối trận đánh SĐ320 CS Việt Nam muốn có một tiểu đoàn để chặn đường rút quân của chúng tôi nhưng đành bó tay, lúc đó chính Tư Lệnh SĐ320 xin một tiểu đoàn chặn đường rút quân ra khỏi Hạ Lào của chúng tôi (vì có đặc lệnh truyền tin do cánh quân Béta của TĐ1BBND tịch thu được trên xác chết của tư lệnh sư đoàn 306 CS bắc Việt Nam nên chúng tôi biết được tin này), nhưng không có kịp vì quân số không còn, cuộc rút lui chúng biết trước ít nhất là 2 ngày trước do đài BBC và VOA truyền đi, dù cho hai đài này không truyền đi thì chúng cũng phải biết, trong lệnh hành quân của ta, địch đã lấy được trong đó có nói rõ là chúng ta sẽ rút ra, chỉ không ấn định rõ ngày giờ mà thôi.

TĐ7BBND vào tham chiến trước khi cuộc hành quân chấm dứt 3 tuần lễ vì lúc đó TĐ1BBND quá mệt mỏi. Trong cánh quân này chúng ta chỉ có 2TĐBBND và 1Trung Đoàn Thiết Giáp, nhưng chúng đã dàn chào bằng nguyên một sư đoàn chính quy SĐ306 chính vì chúng bu đông như vậy cho nên chúng đã làm mỗi cho B52 và các loại phi pháo khác, TĐ1BBND tiểu đoàn trưởng phải hy sinh, TĐ7BBND tiểu đoàn trưởng phải tàn thương khẩn cấp, vậy mà 2 TĐ này đã làm cho địch quân không còn khả năng chặn khi TĐ1BBND rút bằng đường bộ, và TĐ7BBND rút bằng Trục Thăng Vận, Tiểu Đoàn Trưởng TĐ7BBND lúc đó là Thiếu Tá Trần đăng Khôi đã lên chiếc trực thăng cuối cùng, với 3 quân nhân và một người mang máy.

Chiến Tranh tâm Lý Yểm Trợ Cho Hạ Lào

Không có một chương trình kích động tinh thần anh em quân nhân tham dự trận chiến thư hùng này trên đài phát thanh của ta dù chỉ một lời ghi ơn vô nghĩa, tôi mở sang đài Việt Cộng chúng ca ngợi tinh thần chiến đấu của hai sư đoàn 320 và 306 (đã tiêu diệt các cánh quân hung hãn của bọn Ngụy Dù Sài Gòn con đẻ của Mỹ Ngụy) trong lúc mỗi sư đoàn của chúng không còn đủ một tiểu đoàn nguyên vẹn, còn chúng ta, sau trận Hạ Lào Sư Đoàn Nhảy Dù Việt Nam vẫn còn cử một Lữ Đoàn tham chiến với một sư đoàn chính quy Cộng Sản Việt Nam tại chiến trường Tây Nguyên. Đến đây tôi xin được mở một dấu ngoặc dài để quý vị suy nghiệm về tâm lý chiến của ta : Nói đến Binh Chủng Nhảy Dù ai cũng hình dung ra ngay Binh Chủng với những quân nhân mặc áo hoa đội nón Đỏ có khi còn đem theo câu cải lương của Hùng Cường; Hiên ngang ngoài chiến trường thanh lịch trong thành phố, nhưng ít ai hiểu rằng những năm sau 1968 chúng tôi hành quân trung bình mỗi năm là 360 ngày tại những vùng mà các đơn vị khác đã chạm địch nặng nề, chúng tôi đến để thanh toán chiến trường tại những vùng oi ả chê bai như Chiến khu D, chiến khu C, Tam giác sắt, mật khu Dương minh Châu, vùng hỏa tuyến, Đồng Tháp-Cà Mau những nơi này sau lại trở thành những vùng quen thuộc mát mẻ với chúng tôi, khi thượng cấp cho chúng tôi về Sài Gòn cho dẫn gân cốt là chúng tôi mừng vô hạn thú tiêu khiển Sài Gòn khác với núi rừng là được nghe nhạc sống như ở Đêm mầu Hồng và nhảy theo điệu nhạc như ở Thanh Thanh... v.v... Trong giai đoạn này (tết nguyên đán) bản nhạc "Kỷ Vật Cho Em" chưa được ra đời, đợi cho thời điểm chín mùi nhất là thời gian chúng tôi đang ở Hạ Lào mới cho phát thanh nhạc phẩm này trên đài Mẹ Việt Nam; Chỉ vào khoảng chúng tôi rời Sài Gòn 10 ngày tức là vào Hạ Lào khoảng 1 tuần lễ, cường độ đụng trận với địch cũng như cường độ pháo kích của địch quân bắt đầu xung mãnh, thì sáng tác mới nhất của

Phạm Duy với tiếng ca vượt thời gian muôn thuở của Thái Thanh bắt đầu rót vào tai chúng tôi nhẹ nhàng ngọt lịm với nhạc phẩm Kỷ Vật Cho Em, tiếng ca rót vào hồn chúng tôi với những lời trần trối tàn nhẫn. Thưa Quý Vị nếu quý vị hay chúng tôi đã được nghe nhạc phẩm này rồi thì tác động tâm lý cũng nhẹ đi một phần; Nhưng đằng này Đài Phát Thanh của ta, tiếng nói tâm lý chiến của ta, lại cho phát thanh lần đầu tiên để chúng tôi được đón nhận nó tại vùng lửa đạn mạnh mẽ nhất, thử hỏi tinh thần anh em quân nhân sẽ sa sút biết chừng nào ? Họ cảm nhận tâm lý chiến của ta, đài phát thanh của ta đã trần trối lời cuối hộ họ. Tôi đi một vòng dưới cơn mưa pháo của địch, chỗ nào anh em cũng mở radio nhỏ đủ nghe, ai cũng buông tiếng nguyện rửa tặc tữu, đây đó những anh em khác không nguyện rửa thì đang khóc cho những người có tài tâm lý chiến siêu việt này. Tôi vội gọi điện thoại Hotline về BTL/SĐND/HQ xin phản đối về bài ca này tuy vậy cũng vẫn phải nghe thêm một đêm nữa, trong giai đoạn này không có cánh quân nào đụng độ cấp Tiểu Đoàn nữa, và cũng không có căn cứ nào bị pháo dưới một ngàn đạn cho một ngày nữa, kèm theo đài phát thanh cho nghe nhạc phản chiến nữa. Quý vị thấy quả là một siêu tâm lý chiến, anh em chúng tôi cảm gan mà chịu những cực hình đầy dọa tinh thần, khi thấy chính những người anh em của mình đang đâm những nhát dao lút cán vào sau lưng, cay đắng quá, tàn nhẫn thật như thế này hay sao ! Một trăm, một ngàn lần lời ca tụng cũng vất đi. Tinh thần anh em đang ở mức độ cao 90% nhưng khi nghe xong bản nhạc này xuống chỉ còn 10% đủ mức độ để tự vệ. Các vị làm nhạc và các vị cho phát thanh vừa lòng chưa ? Ngày xưa trong trận chiến Hán Sở tranh hùng bên Trung Hoa; trong lúc khí thế quân của Sở Vương Hạng Vũ còn đang hùng mạnh, Hán Vương Lưu Bang đã dùng tâm lý chiến khai thác điểm chính yếu là quân Sở vì chinh chiến phải xa nhà lâu ngày mà cho soạn bài Bi Ca Tán Sở, dùng loa cho người ca bài này khi xuôi gió hướng về phía quân Sở cũng chỉ có những câu như sau :

Vợ con mong nhớ chừ, cha mẹ đau buồn
Đồng ruộng bỏ hoang chừ, ai người trông nom,

.....

Chậm tình uống đời thân chiến binh

Những câu ca như vậy hàng ngày réo rắt làm cho một quân đội đang hùng mạnh phải tiêu tan, rồi Sở Quốc bị tiêu diệt luôn.

Làm sao có được những câu tâm kỳ và sắc bén như :

Anh trở về viên đạn đồng đen

Em sang sông cho làm kỷ vật

.....

Anh trở về dang dở đời em

Vậy mà chúng tôi chẳng tan hàng, còn đầy đủ tinh thần để tiếp tục chiến đấu quả là một chuyện lạ, một phép lạ.

Cùng thời điểm đó, cánh quân Béta của TĐ1BBND do Thiếu Tá Nguyễn quang Sáng chỉ huy (hiện đang cư ngụ tại Milpitas, California) đã tiêu diệt trọn Bộ Tư Lệnh SĐ306, tịch thu chiến lợi phẩm như : Gậy chỉ huy, máy liên lạc tối tân có thể liên lạc thẳng về Hà Nội và đầy đủ tài liệu chứng minh trọn Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn của chúng bị tiêu diệt, khi rút quân ra tới Khe Sanh tôi còn trông thấy những chiến lợi phẩm này trưng bày tại phòng chiến lợi phẩm của BTL/SĐND hành quân, nhưng không một giòng báo nào nói tới, nhưng căn cứ 31 bị thất thủ thì báo nào cũng nói tới, thôi cũng đành an ủi là báo chí của chúng ta chỉ đăng những tin cơ quan thông tấn ngoại quốc có loan đi mà thôi, đây là điểm rõ ràng nhất tài viết phóng sự chiến trường của phe ta.

Khả Năng Tình Báo Của Ta

Khả năng tình báo của ta lệ thuộc vào Hoa Kỳ điều đó không ai chối cãi, không ai trách cứ, nhưng ít ra chúng ta cũng phải có khả năng thu tin hạn hẹp mới đúng, không lẽ nhân viên an ninh tình báo của ta chỉ ngồi chơi đi bắt bạc hay sao ? Vùng hành quân của chúng ta vào Hạ Lào chỗ xa nhất cũng là chỉ cách xa ranh giới là 50km, tức là khoảng 30 miles, vậy mà địch quân cho làm địa hình tất cả những điểm quân sự (toán địa hình bắt buộc phải làm ban ngày, từ điểm khởi hành phải làm lộ thiên trên vùng trống trải, chẳng hạn trên trục lộ, không thể làm

bằng qua rừng rậm được), tức là những điểm chúng ta có thể đóng quân, hoặc có thể đặt Pháo Binh, địch quân đều đã có tọa độ địa hình (tức là tọa độ chính xác đến hàng cm hoặc m/m) nhìn thấy các mốc địa hình mới làm trong tháng, chúng tôi lạnh người và ngao ngán cho tình báo của ta, khi thuyết trình hành quân BTL/HQ đều không nhắc nhở gì về vấn đề này.

Thiết Giáp của địch, theo như Bộ tư lệnh chiến trường, địch có nhiều chiến xa T54 trong Hạ Lào vẫn tắt là thiết giáp của địch mạnh hơn của ta, đây chính là yếu tố làm cho anh em Thiết Giáp của ta xuống tinh thần không phải là ít, nhưng trên thực tế địch chỉ sử dụng PT76 loại chiến xa này đại loại còn yếu hơn M41 của ta.

Quân số của địch đông gấp bốn lần của ta hoặc hơn nữa, các trung tâm huấn luyện các trại dưỡng quân không ai nói tới.

Các dàn phóng hỏa tiễn 122ly, 107ly bắn như mưa bay cũng chỉ nói tới thông thường như các chiến trường nội địa, thực tế hàng ngày chúng tôi phải đón nhận hàng 500 trái hỏa tiễn, những giàn phóng hỏa tiễn này, mỗi giàn từ 5 cho đến 7 nòng, gắn trên xe xích trong chiến trường nội địa không có, và ngay cả chiến trường Campuchia chúng tôi đã tấn công ngay vào trung ương cục Miền Nam cũng chưa có loại hỏa tiễn này gắn trên xe xích với 5 hoặc 7 dàn phóng như vậy.

Tinh Thần Chiến Đấu Của Địch

Mỗi lần chúng tôi bắt được tù binh, dù bị thương hay không bị thương những tù binh này rất hung hãn, những lúc ngoài chiến trận họ đúng là đoàn quân cảm tử coi nhẹ tính mạng, sự sống chết (của quân Cộng Sản bắc Việt Nam) nhẹ tựa lông gà tre; Nhưng sau đó chúng tôi biết ngay và thật tình đau lòng, xót thương cho tuổi trẻ miền bắc, những anh chàng thiêu thân này đã chích thuốc "Hùng Anh" trước khi xung trận, đây là loại thuốc kích thích do xưởng sản xuất của quân đội nhân dân chế tạo, đại để như các loại thuốc sike của dân bụi đời Sài Gòn, khi chích thuốc này rồi thì coi trời bằng vung, tính mạng coi như không, nhưng khi đã thuốc rồi thì hơ lại lấm lét sợ sệt như con gái mới biết yêu lần đầu ; Loại thuốc Hùng Anh này chúng tôi tịch thu được rất nhiều, một số tiêu hủy tại chỗ, một số gửi về BTL/chiến trường.

Các đơn vị của ta kể cả những đơn vị phải nhảy ra Bắc Việt Nam, những đơn vị nhảy vùng biên giới, hay những toán Viễn Thám có bao giờ lại hèn kém như vậy.

Kỹ Thuật Chiến Đấu Của Địch

Nếu kỹ thuật tác chiến của những Sư Đoàn chính quy Bắc Việt Nam ở mức độ trung bình thì chắc chắn tôi không còn ngồi để viết những giòng chữ này hầu quý vị, chúng chỉ có khả năng và quen những trận đánh thư hùng với quân đội Pháp, chúng chưa được chuẩn bị kỹ càng để đương đầu với đơn vị có trình độ kỹ thuật tác chiến cao; Bởi vậy cho nên trên trận địa chiến nếu 2 tiểu đoàn chính quy của Cộng Sản bắc Việt Nam, gặp 1 tiểu đoàn bộ binh Nhảy Dù Việt Nam, thì kể như ngày đó là ngày giỗ của cả hai tiểu đoàn địch, trận Hạ Lào chúng dùng biển người và biển lửa để tàn sát quân ta nhưng chúng đã thất vọng. Bằng cớ là khi chúng tôi rút ra khỏi Hạ Lào, địch quân không còn lực lượng nào khả dĩ có thể làm tổn thất cho đơn vị rút lui bằng đường bộ, một điểm vô cùng quan trọng là các đài quan sát gần, các toán tiền sát viên Pháo Binh đã bị các đơn vị trinh sát của ta làm sạch sẽ trước khi rút lui, lúc đó chúng chỉ còn khả năng tiêu diệt các đơn vị rút lui bằng trực thăng do các đài quan sát của chúng ở xa xác định được vị trí, nhờ chúng biết trước nên chiến trường đã được chuẩn bị kỹ càng, chúng đã bố trí các vị trí súng Pháo Binh, Phòng Không, Hỏa Tiễn cũng như các điểm địa hình và các đài quan sát từ khi chúng ta còn ở Sài Gòn cho nên bất cứ điểm bốt quân nào cũng nằm sẵn trên xạ bản tác xạ pháo binh của chúng, bởi vậy nếu không đánh lừa được chúng thì khó mà bốt quân ra an toàn, hơn nữa đạn dược của chúng cất dấu sẵn, dư thừa để dùng trong suốt trận đánh không cần phải tiếp tế, vì có thời gian nên các điểm này được nguy trang chu đáo ta rất khó phát hiện được chúng.

Kỹ Thuật Pháo Binh Của Địch

Nếu trình độ kỹ thuật Pháo Binh của chúng ở mức độ dưới trung bình thì cũng đủ làm cho cánh quân sang Hạ Lào vất vả, nói khác đi chỉ cần một Hạ Sĩ Quan Pháo Binh của ta chỉ huy Pháo Binh của địch tại trận Hạ Lào, thì tất cả các Bộ Chỉ Huy, các Pháo Đội, các Căn Cứ

Hỏa Lực của ta đều bị tiêu diệt 100% mà chỉ cần tiêu thụ đạn được bằng 1/10 số đạn chúng đã tiêu thụ, tôi không đề cao khả năng Kỹ Thuật Tác Xạ Pháo Binh của QLVNCH quá đáng, vì tại hải ngoại hiện nay binh chủng Pháo Binh rất đông và chắc chắn có anh em đọc những dòng chữ này, tôi xin đưa một thí dụ (nếu như một ngọn đồi (mục tiêu) đã được làm địa hình, hay chưa làm cũng chỉ chậm hơn mười phút là cùng, vị trí pháo đội làm địa hình, đài quan sát thấy mục tiêu rất tốt, mục tiêu là một pháo đội địch mới thả xuống, chỉ cần một pháo đội 105ly với 1000 đạn đủ loại thì pháo đội địch bị xóa tên ngay trong vòng một vài giờ là tối đa). Tôi xin dẫn chứng một trường hợp tại Hạ Lào, Pháo Đội A1 Nhảy Dù do Đại Uý Đinh Thành Tấn chỉ huy pháo đội vừa được trực thăng vận từ Lao Bảo vào vị trí hành quân, vừa gióng hướng súng xong, bị pháo địch pháo phủ đầu ngay; không may cho chúng toán quan sát tại vị trí thấy được một điểm khởi hành (vị trí súng của địch) đúng 3 phút sau PĐA1ND phản pháo trả lời, tiêu thụ khoảng 50 đạn nổ, súng địch im lặng ngay và hai ngày sau ĐĐ1TSND cho một trung đội tối lục soát tìm thấy một súng đại bác của địch tiêu hủy 100% và kho đạn nổ văng vãi, cùng những vết máu chan hòa tại chỗ. Ngược lại tất cả vị trí pháo của ta đều đặt lộ thiên, không nguy trang gì cả, địch có thể quan sát thấy rõ ràng từng khẩu đội, chẳng hạn PĐA1ND là chúng đã có tọa độ địa hình mục tiêu, chắc hẳn tọa độ vị trí cũng được làm địa hình, vậy mà chúng không làm tê liệt PĐA1ND trong suốt thời gian dài gần hai tháng trời tại Hạ Lào, không những vậy không có một vị trí pháo của ta bị tê liệt bởi pháo của địch (xin trả lời một số bạn đọc hỏi năm 1991 về hai chữ tê liệt dùng trong bài này: xin thưa nó có nghĩa là không còn hoạt động được nữa, trường hợp địch pháo làm cho pháo của ta không hoạt động được trong lúc đang bị pháo, được gọi là bị pháo cầm chân, tôi dùng hai chữ này ý như vậy xin quý vị cao kiến hơn chỉ dẫn) ; Pháo Đội B3 Nhảy Dù tại đồi 31 bị tê liệt là do thiết giáp và bộ binh địch tràn ngập vị trí, PĐC3ND và PĐC44PB hai pháo đội này vì phải rút bằng đường rừng cho nên ta tự phá hủy tại chỗ ; TĐ1PBND vẫ kéo đủ 18 khẩu đại bác về Sài Gòn; TĐ2PBND súng đại bác vẫn trong tình trạng tốt, nên khi tôi sang nhận chức vụ Tiểu Đoàn Trưởng tiểu đoàn này tại Đông Hà; Tiểu đoàn đã sẵn sàng 18 súng đại bác 105 ly M102 trong tình trạng tốt để tham chiến giải tỏa áp lực địch tại căn cứ hỏa lực số 6 thuộc Tân Cảnh, Kontum ngay sau khi chấm dứt cuộc hành quân Lam Sơn 719 Hạ Lào khoảng không đầy 1 tuần lễ sau.

Tôi xác quyết rằng, nếu một Hạ sĩ Quan Pháo Binh của ta làm Tiền sát Viên cho địch, một Hạ Sĩ Quan khác chỉ huy Pháo Đội của địch, bất cứ một Pháo Đội nào của ta, mà địch quan sát được thì chỉ cần 1.000 đạn đủ loại tôi chắc chắn Pháo đội của ta sẽ tê liệt sau một giờ (thực tế thì pháo đội nào của ta cũng bị địch quan sát từng vị trí một rất rõ ràng và chi tiết vì vị trí pháo nào của ta đều được đóng trên vùng trống trải, cao ráo không có nguy trang gì cả) ; Chứ đừng nói tới sau hơn 1 tháng trời đạn được phủ lên đầu mỗi Pháo Đội của ta trên 50.000 đạn đại bác đủ loại công thêm các loại hỏa tiễn tối tân hiện đại, vậy mà pháo đội vẫn đứng vững vàng và làm tròn nhiệm vụ yểm trợ chiến thuật tại Hạ Lào rất đặc lực.

Kỹ Thuật Phối Hợp Của Địch

Tại Hạ Lào máy liên lạc hữu tuyến cũng như vô tuyến của địch đều nhiều và tinh xảo hơn của ta (nói chung thì tất cả đồ trang bị của địch đều dồi dào hơn ta). Vậy mà Bộ Binh, Thiết Giáp, Pháo Binh của địch không phối hợp được với nhau; Tôi xin dẫn chứng :

Sau khi căn cứ 31 thất thủ địch quân dồn mọi nỗ lực vào để dứt điểm căn cứ 30; Lúc đó chúng tôi đang trên máy bay CNC cùng với Đại Tá Lê Quang Lương (tất cả máy bay vào vùng hành quân bị bắn rơi rất nhiều, sau một tuần lễ thì ít ai giám bay trên trời Hạ Lào chúng tôi bay hàng ngày lại cảm thấy sung sướng hơn khi đang ở dưới căn cứ) sự thực thì chúng đã khởi công đánh căn cứ này từ lâu rồi, nhưng chính lúc này là lúc địch quân muốn dứt điểm ngay giữa thanh thiên bạch nhật. Chúng dùng 2 trung đoàn bộ binh, 1 trung đoàn thiết giáp, hỏa lực pháo binh dôi dào gấp 10 lần mình hoặc hơn nữa; chúng tôi vừa vào vùng trời của căn cứ hỏa lực 30 thì cường độ pháo bắt đầu mãnh liệt, phòng không giăng đầy trời, hai người xạ thủ đại liên tay lăm le sẵn sàng nhả hỏa châu để chống hỏa tiễn phòng không của địch, pilot chính đầy kinh nghiệm tránh phòng của địch nên máy bay luôn bị chao đảo thật khó chịu, nếu bay cao tránh phòng không dễ như nằm ngủ trùm chăn, như vậy thì ta vô sự và địch cũng vô sự, vì khó nổi chúng tôi cần quan sát tình hình tại trận địa nên chấp nhận đùa dỡn cho vui, chúng tôi

nhận được vị trí pháo của địch tôi vội vàng ghi chú ngay để xin oanh tạc, những vị trí này hoàn toàn ngoài tầm pháo của ta kể cả Pháo 175 ly của Hoa Kỳ đặt tại ranh giới Lào Việt. Lúc này không quân Hoa Kỳ có yểm trợ nhưng không đâu vào đâu cả, nhìn xuống căn cứ 30 bụi bay mù mịt, đám bụi ngà ngà che lấp hẳn căn cứ 30, pháo của địch ngưng thì 10 phút sau bộ binh địch khởi sự tấn công trên tròng xuống như một đàn kiến bu quang căn cứ, các pháo đội của ta hoạt động rất hữu hiệu; tôi im lặng dành cho các TSV và SQ/LL làm việc, những loạt đạn nổ cao của ta hiệu quả vô cùng, chỉ sau chừng 10 loạt đạn CVT của mỗi pháo đội thì đàn kiến không còn nữa, nhưng cứ hết đàn kiến này đến đợt đàn kiến khác chúng chỉ làm mồi cho đạn pháo và các chiến sĩ phòng thủ căn cứ 30. Sau nhiều đợt xung phong bằng Bộ Binh thất bại, chúng khởi sự tấn công bằng Thiết Giáp; Chúng tôi đếm được 15 chiến xa PT76 tiến vào căn cứ bằng hai ngả đông-bắc-bắc và đông-nam, các ngả khác dốc nên chúng chỉ có thể tấn công bằng bộ binh mà thôi, tôi phải hướng dẫn hai pháo đội của ta xử dụng đạn nổ để chống chiến xa rất hữu hiệu, pháo đội C44PB 155ly không có đạn chống chiến xa (lúc đó thiết giáp địch còn ngoài tầm M72 của ta) vì địa thế lúc đó chỉ có PĐC44PB 155ly là trực xạ được. Khi địch quân xử dụng Pháo Binh và bộ binh phối hợp với nhau vào ngày hôm sau thì bộ binh của chúng lại bị thiệt hại bằng chính pháo binh của chúng. Trận này có dịp tôi sẽ nói tường tận sau. Chúng ta thấy nếu chúng biết phối hợp nhịp nhàng thiết giáp+bộ binh+pháo binh thì căn cứ 30 không thể chống cự dai dẳng hơn hai tuần lễ, rồi sau đó đơn vị đồn trú phải tự ý rút lui khỏi căn cứ khi tiếp tế đạn dược và tản thương vô cùng khó khăn.

Cũng như ngày tất cả các đơn vị của ta rút ra khỏi Hạ Lào, các đơn vị địch mạnh ai nấy đánh, các đơn vị pháo binh của chúng nhiều hỏa tập không quan sát, pháo vu vơ đôi lúc trở thành yểm trợ cho quân ta trên đường rút quân, nếu địch quân phối hợp nhịp nhàng thì trong chiến trận cũng như lúc rút quân ra khỏi Hạ Lào tai hại cho ta không thể lường được.

Kết Luận

Chúng ta vào Hạ Lào vì nhiệm vụ phá hủy kho tàng, tiềm năng tiếp vận của địch; Chúng ta ra khỏi Hạ Lào vì nhiệm vụ vừa chúng ta đã hoàn tất. Ngày rút quân ra khỏi Hạ Lào hai đài VOA và BBC đã thông báo trước cho địch quân, khỏi cần hai đài phản bội loan tin thì địch quân cũng phải biết như vậy, chúng đã lấy được toàn bộ lệnh hành quân của ta khi trực thăng của vị sĩ quan Tham mưu BTL/Hành Quân bị bắn rơi khi cuộc hành quân vừa bắt đầu, không lẽ chúng ta còn ở lại khi nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn tất.

Hành quân tấn công địch tương đối dễ hơn, hành quân rút lui, trong lúc khó khăn đó mà thành công được là điều chắc chắn tinh thần kỷ luật phải cao, các Sĩ Quan chỉ huy trực tiếp phải tinh khôn và gan dạ, hơn nữa địch quân phải hoàn toàn mất tinh thần, hoặc địch quân phải tổn thất quá nặng nề, nếu không đoàn quân rút lui sẽ bị tiêu diệt hoặc ít ra tinh thần cũng sa sút trầm trọng muốn tham chiến lại được cũng phải một thời gian sau, khi đã được tái huấn luyện kỹ càng.

Xin các Đấng Linh Thiêng của dân tộc Việt, xin Hồn Thiêng sông núi, xin linh hồn của các chiến sĩ vô danh, xin vong hồn của bạn bè, xin ơn trên hãy phù hộ cho đàn con yêu của đất nước được vững mạnh tinh thần để ngày rất gần Hoa Dù lại nở trên quê hương ta.,.